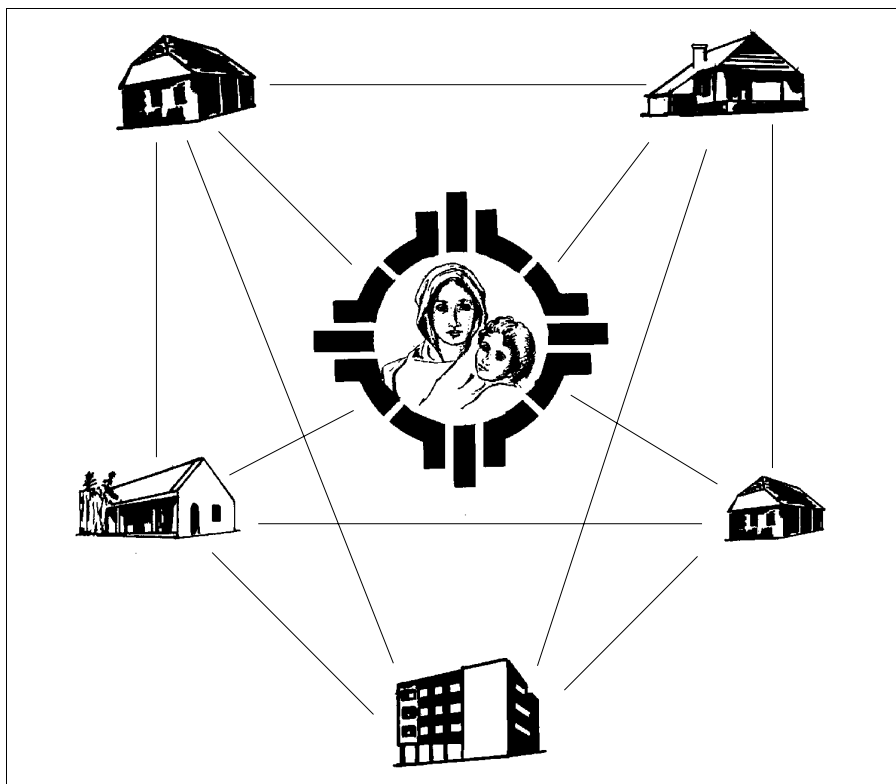

A családod élete az Egyház élete is!

OÁZIS

A schönstatti családmozgalom tájékoztatója

1997. szeptember, VII. évf. 1. (19.) szám

**MEGÁLLTUNK ÉS ELIDŐZTÜNK...
DE HOGYAN?**

OÁZIS

1997. szeptember
VII. évf. 1. (19.) szám

A Magyar Schönstatti
Családmozgalom lapja
Ingyenes katolikus folyóirat

Megjelenik negyedévenként

Felelős kiadó:
Gódány Róbert és Rita
8272 Óbudavár, Fő u. 14.
Tel.: 87/479-014

Tipográfia:
Palásthy Imre

Rajzok:
Pfitzner Tibor

Szerkesztették:
Csermák Kálmán és Alice
Endrédy István és Cecília
Gódány Róbert és Rita
Varga Kata
Körmendiné Oláh Gyöngyi
Ther Antal és Ágnes

KOPOGTATÓ

...Talán együtt beülünk a háziszennyébe, és kipihenjük magunkat a Szűzanyánál. Elmesélünk valamit, amit átértünk, és elcsendesedünk. Ebben a csendben óvatosan keressük a találkozást Istennel, aki a társunk szívében lakik. Megtapasztaljuk, hogy közelebb kerülünk egymáshoz. Jóleső érzés tölt el, hogy egymáséi vagyunk. Néha azt érezzük, hogy szakadék van közöttünk, az Isten-élmény ilyenkor olyan, mint egy mosoly a szakadék felett. Végérvényesen egymáséi vagyunk. Isten köztünk lakik és megtart bennünket az egymás iránti szeretetben.

Beller Tilmann: A családok atyja
(Kilenc hét Kentienich atyával)

Szeretnénk ezúton köszönetet mondani mindazoknak,
akik anyagilag is támogatták szerkesztői és kiadói tevékenységünket.
Várjuk továbbra is a családok tapasztalatait, élményeit!

A következő számunk témája:

Jelmondatunkból:

M á r i a h á z a i k é n t . . .

Beküldési határidő: 1997. november 5.

Kipihenjük magunkat egymásnál

Felgyorsult az életünk. Nagyon sokan túlhajszoltak, túl fáradtak vagyunk. Nem tudunk megállni. És sokszor, ha este már végre megállhatnánk, a képek a „dobozból” még tovább szaladnak előttünk. Csak úgy tudunk megállni, ha van valaki, akire nézhetünk. Azt mondjuk a házastársunknak: „Gyere, szükségem van rád!” Fontos dologról van szó. Kikapcsolunk a szó szoros és átvitt értelmében is. Ne szóljanak egyéb zörejek. Kikapcsoljuk a rádiót, letesszük az újságot, ha lehet, kettesben maradunk. Odafigyelünk egymásra.

Megállunk és egymásra nézünk. Elidőzünk egymásnál. A másik lelkét keressük. A vele való találkozás erőt ad nekünk. Kipihenjük magunkat egymásnál. Erre elég akár egy perc is. Megkérdem a társamat: „Kipihenhetem magam nálad?” Ekkor ő érzi, hogy szükség van rá, nem bújhat el. De ki tudom e pihenni magam egy olyan társnál, akivel esetleg problémáim vannak? Meg kellene beszélni a problémáinkat. Megpróbálhatnánk ezt a következőképpen: Megállunk, egymáshoz fordulunk és elidőzünk egymásnál. Féltetjük a gondjainkat, s keressük a másikat, az ő személyét, és hiszünk a szeretetünk erejében. Akkor van gond, ha saját magunk körül keringünk, akkor akár órák hosszat beszélgethetünk a társunkkal, akkor nem tudunk egymásra találni.

A regenerálódás nagyon fontos a számunkra. Fel kell üdülnünk.

Fel kell fedoznunk a felüdülés útját: Megállunk és elidőzünk együtt. Ez lehet egy rövid együttlét, mikor egymásra nézünk, mikor megöleljük egymást, vagy csak egy rövid ideig ülünk egymás mellett és azt mondjuk: kipihenem magam nálad. Ez lehet hosszabb idő is: egy kirándulás vagy egy nyaralás.

Jó alkalom a felüdülésre, ha minden évben egyszer kettesben — a gyerekek nélkül — elmegyünk pár napra valahová kikapcsolódni. Ne rokonokhoz menjünk, hanem olyan helyre, ahol csak ketten vagyunk, így igazán egymásra tudunk figyelni, egymásra találhatunk, kipihenhetjük magunkat egymásnál.

Jó alkalmak a mindennapokból való kilépésre a családi és az egyházi ünnepek. Ilyenkor jobban odafigyelünk egymásra, megajándékozunk egymást nem csak tárgyakkal, hanem az együttléttel is. Az ünnep öröme már a készülődéssel kezdődik. Egy családi ünnepnél az anya valami finomságon töri a fejét vagy éppen tortát süt. Az apa próbálja úgy szervezni a dolgait, hogy aznap időben otthon legyen, nem szervez aznap délutánra magának elfoglaltságot. A testvérek titkon összesúgnak, és rajzolnak vagy készítenek valamit az ünnepeltnek. Az egyházi ünnepeknél még nagyobb hangsúlyt kap a készülődés. Az adventi esténken hétről hétre mindig eggyel több gyertyát gyújtunk a koszorún, és együtt

éneklünk, imádkozunk. Jócselekedetekkel, lemondásokkal várjuk az Úrjézus születését. Húsvét előtt a nagyböjtben felajánlásokkal, lemondásokkal készítjük elő lelkünket az ünnepre. A nagyböjti szertartások is előkészületei a legnagyobb ünnepünknek, Krisztus feltámadásának, megváltásunk ünnepének. Ezeken a napokon mindenki egy kicsit más mint a hétköznapokon. Szebb ruhát veszünk fel, finomabb ételeket eszünk. Ezek a külsőségek és a készülődés segítik, hogy belül is „szebbek”, „finomabbak” legyünk. Ez az ünnepi lelkiállapot felfrissíti az ember elfáradt vagy fásult szívét.

Jó lenne, ha a vásárnapok is igazán ünnepnapok lennének számunkra, alkalmat találva a mindennapokban való megállásra, töltekezésre. Lehetőség szerint (ha a gyerekekkel megvalósítható) a család együtt vegyen részt a szentmisén. A szentmisén letehetjük terhünket, és megújult lélekkel térhetünk haza. Jó, ha erőt veszünk lustaságunkon, és szervezünk valami közös családi programot. Például egy kirándulást az erdőbe. Nem kell minden vásárnap otthon ebédelni. Teremtünk lehetőséget a gyermekeinknek és magunknak is az élményszerzésre. Megnézhetünk egy kiállítást — olyan ritkán megyünk múzeumba —, vagy elmehetünk barátainkhoz, esetleg velük együtt kirándulhatunk. Jó dolog kellemesen elfáradva hazatérni, és feleleveníteni a közös élményeket. Figyeljünk oda az anyára. Általában ő az, aki a vásárnapot is végigdolgozza, amíg a család többi tagja kikapcsolódik. Délelőtt süt, főz, ebéd után mosogat, délután megpróbálja behozni a lemaradását a vasalásban. Segítsünk neki a házimunkában, hogy legyen ideje megállni. Azért is jó, ha kimozdulunk otthonról, mert alkalmat adunk neki is a kikapcsolódásra. Próbáljunk meg vásárnap este időben lefeküdni, hogy az új hetet pihenten kezdhesük.

Az otthoni felüdüléshez segítség a háziszentély. Először Jézussal és Máriával időzünk el magunkban. Saját szívünkben teremtünk először nyugalmat. Hiszen Jézus mondta: „Gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok, s akik terhet hordoztok, én megkönnyítlek titeket” (Mt 11,28). Ezt nap mint nap lehet gyakorolni. S arra is jó, hogy letisztuljanak a bennünk lévő gondolatok, feszültségeink oldódjanak, és így higgadtabban lássuk a napunkat. A társunkat is nyugodtabban tudjuk fogadni. A háziszentélyben való elidőzés során alkalmunk van átérezni, hogy bennünket egymás számára alkotott a Jóisten. Az egymás iránti vonzódásban bízni lehet, ezért kell sokat együtt lennünk, hogy ez a vonzódás létrejöjjön. Természetünk a másikat keresi. Át kell magunkat engedni ennek az érzésnek.

Ha nagyon fáradtak vagyunk, elég ha csak ülünk csendben egymás mellett ketten, esetleg megfogjuk egymás kezét, vagy átöleljük egymást. Máskor elbeszélgethetünk, hogy mik voltak azok az élmények, amik aznap megérintettek bennünket. Felidézzük a velünk történeteket, átadva a társunknak. Megpróbáljuk megérezni, hogy a társunk miért volt aznap vidám vagy szomorú. Ha megbántottuk valamivel a társunkat aznap, bocsánatot kérhetünk tőle. Jó és pihentető érzés, ha a szívünk közelebb kerül egymáshoz.

Megálltunk, elidőztünk.... de hogyan?

Az utolsó percben estünk be a férjemmel a hangversenyre. Még harsogtak bennem a napi dolgok, amikor a szimfonikus zenekar élén a hegedűművész kristálytisztá játékba kezdett. Egészen magával ragadott, ahogy szinte bújócskázott a hegedűhang a zenekarral. Szép volt a sokféle hangszer erőteljes összjátéka, de az a pillanat volt a legszebb, amikor ebből a sokszínű hangzásból, mint egy csodálatos virág, kinyílt a hegedű világos, tiszta hangja.

„Hagyd békén a parókámat, mert a hegedűhangoddal együtt mindjárt te is bújócskázhatsz!”

Egész lényemet hála töltötte el a Jóisten iránt. Ő is ilyen „szólistája” életünk forgatagának. Néha lenyomni látszik Őt a zenekar, de végül is kristálytisztá és útmutató az Ő hangja. S különösen szép, ha a zenekar az Ő szólóját ismétli...

Hazafelé és otthon nem a hétköznapi gondokkal foglalkoztunk. A zenében átélt csoda megismétlődött: hiszen a Jóisten hallatlan gyöngédsége és szeretete, hogy sokévi házasság után ŐBENNE ajándékká vált a társam, és én is az Ő ajándéka. Ezen az estén ebben az elidőzésben nem egymás keresztjei, hanem egymás ajándékai lettünk.

„Az örökkévalóság királyának, a halhatatlan és láthatatlan Istennek legyen tisztelet és dicsőség mindörökkön örökké. Ámen.” (1Tim 1,17)

A gyufásdoboz

A tavalyi év nagy változást hozott családunk életében. Rátaláltunk egy nagyszerű lelkivezető atyára, aki sok jó ötlettel segített megállnunk és elidőznünk.

Havonta meglátogat bennünket. Ilyenkor együtt végezzük az esti imát, rövid lelkiismeretvizsgálatot tartunk az atya vezetésével, majd mindenki — kezdve a négyéves legkisebbtől a legnagyobbig — beszélget vele. Elvégezzük a nagyta-
karítást, a „póktalanítást” a lelkünkben. Olyan megható, amikor a gyermekeink kijönnek a szobából, és egy nagy puszi kíséretében azt mondják:

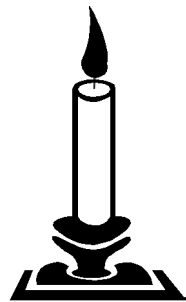
— Titta szívem!

Másnap még határozottan tapasztalható az esti tisztulás, megpróbálnak jók lenni. Előfordult, hogy az egyik kisfiunk már éppen megütötte volna a testvérét, de félúton megállt, s letette a kezét.

Ezeket a havonkénti megállásokat, családi tisztulásokat nagyon fontosnak tartjuk. Erősítenek minket, közelebb visznek Istenhez és egymáshoz. Egy-két hónapja próbálgatjuk bevezetni a családi napot, ami végül is csak pár óra, de egyelőre csak ennyit tudtunk megvalósítani. Intenzíven együtt van a családunk, játszunk egymással vagy sétálunk, kirándulunk, beszélgetünk. Ötletként felmerült: közös éneklés, a vasárnapi evangélium megbeszélése, ajándékkészítés, festés, mese... Egy egész heti rohanás után jólesik megállnunk, elidőznünk. A családi nyugalmat, békét csak úgy tudjuk létrehozni, ha mi is rendben vagyunk egymással és Istennel. Hosszú évek (11 év) után jutottunk el oda, hogy hetente kétszer kettesben imádkozunk. Nagyon óvódás módszerrel sikerült ezt megvalósítanunk, de nekünk ez bevált. Fogtunk egy üres gyufásdobozt és belehelyeztünk 8 db gyufaszálat. Kiválasztottunk két napot a héten, melyek nyugisnak mondhatók, és ezeken a napokon úgy imádkozunk, hogy ebből a bizonyos gyufásdobozból gyújtjuk meg a gyertyát. Természetesen más napokon is „lehet” imádkozni, de ez a két nap „kötelező”. Havonta, amikor megérkezik lelki-
atyánk, megrázza a gyufásdobozt, és ekkor fény derül az elmúlt havi imaéletünkre.

Hálásak vagyunk a Jóistennek, hogy gondoskodik rólunk, hogy szeret minket és magához vonz. Köszönjük, hogy napközben is megállhatunk a házisten-télyünknel, hogy Mária és Jézus jelenléte valóság a házunkban.

Dicsőség legyen Istennek!

„Ízleld a pillanatot!”

Ha fotózunk, megállítunk egy pillanatot, kiemeljük a térből és az időből. Ennek segítségével évek múlva is elidőzhetünk az adott témánál.

Ez a képben rögzített pillanat persze mindenkiben más és más gondolatot ébreszthet, lehet róla beszélgetni, felidézni egy régi kedves emléket vagy a természet egy-egy ötletgazdag megoldására rácsodálkozni...

Gyakran a fotók csak gondolatban készülhetnek el, s ez így jó! Szépnek tartom, s lelkesít a délelőtti munkámban, ha felidézem a reggel el nem készített fotót az iskolába induló gyermekem szeméről, amelyet már gondolatban ki is nagyítottam. Vidám volt ez a szem és bizakodó, visszatükrözött valamit a felé irányuló szeretetből. Aztán a nap folyamán néhányszor elidőzőm ennél a „kép-nél”, és mint Mária, el-elgondolkodom rajta. Ez lelkesítő!

A naponta rám zúduló ezernyi rohanó kép közül csak egyet-kettőt „rögzítek”. Címet adok neki, egy gondolatot írok alá. Szépnek tartom ezt a fényképezőgép nélküli fotózást, mert így válhat a megállás művészetévé...

„Élvezd a pillanatot!” — mondja a reklám. Én így helyesbíteném: Ízleld a pillanatot, és időzz el felette!

Szeretjük az estéket

Szeretjük a téli estéket. Ha az élet apró örömeit kellene számba venni, az elsők között lennének a kettesben eltöltött téli estéink. Nincs bennük semmi különös, nem sikerül beprogramoznunk őket — maguktól jönnek. Kettőnk közül én vagyok az, aki többet szeretne beszélgetni, de a férjem nem beszédes, szívesen vonul vissza egy sarokba a könyveivel. Nem tanácsos ilyenkor zavarni, és ma már tudom, hogy nem is érdemes. Ugyanakkor megtanultam, hogy mikor van beszédes hangulatban, és ilyenkor mindig én kezdeményezek.

Tudom, hogy szeret felolvasni a könyveiből. Vannak olyan könyveink, amelyeket azért vásároltunk, hogy ezekből olvassunk fel egymásnak esténként. Ezek nem komoly nagy művek, hanem vidám, gyerekekről, családról, állatokról szóló történetek (pl.: Kutyafulűek, Egy állatorvos történetei).

Szívesen hallgatunk zenét is. Ilyenkor elő lehet venni a fontos „kegyszereket”, egy gyertyát a cserépkályha párkányára, finom bort, szépen metszett poharat vagy illatos teát.

Gyakran kirándulunk az erdőbe. Van a közelünkben egy magasles, néha felmásznak és figyeljük az erdő titkait, hallgatjuk a csendet.

Vannak szóltan estéink is. Ha fáradtak vagyunk, ágyba bújunk, mondunk egy rövid imát, vagy azt sem, csak hallgatunk és örülünk egymásnak.

Nehezen ment, míg meg tudtunk nyílni egymás számára és be tudtuk fogadni egymást, vagy éppen békén hagytuk egymást, amikor erre volt szükség. Ez kilencévi házasság után is nehéz néha.

De a hétköznapiakban, félelmeinkben, tanácsstalanságainkban jó arra gondolni, hogy egymás társai vagyunk az életben.

Megállunk, elidőzünk együtt

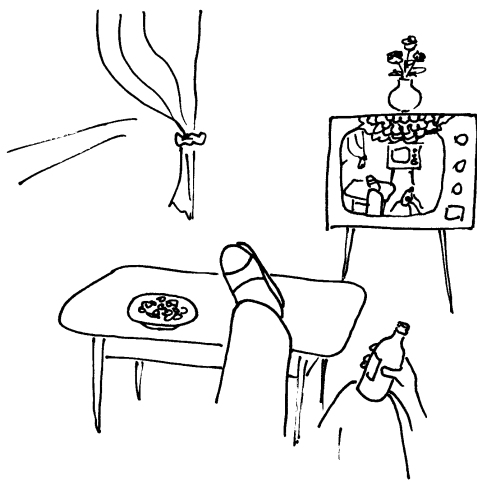
Hétfő reggel van. Már alig vártam, hogy végre hétfő legyen, és mehessek dolgozni. Péntek délben félbe kellett hagynom a munkát, és ez egész hétvégén nyugtalanított. Már láttam ugyanis a végét, már előre örömmel töltött el az elkészített munkadarab. Így aztán hétfő délelőtt úgy haladt minden, mint a karkacsapás. Volt még ugyan néhány váratlan akadály, de megoldottam őket. Már jócskán elmúlt az ebédidő, amikor felocsúdtam: Talán enni is kellene! Akkor vettem észre, hogy megfájdult a fejem is, és szinte remegek a kimerültségtől. Bosszúsan szidtam magamat, testemet, idegeim gyengeségét. Szerettem volna még aznap mindent befejezni. Mint a rossz lovat, nógatni kezdtem magamat: „Majd utána pihenhetsz, és kapsz enni is, de most tarts ki még egy kicsit!” De nem ment. Bosszúsan összepakoltam és hazamentem. De otthon is teljesen „használatlan” voltam. A fejem begorombult, nem használt az Algopyrin sem. Türelmetlen, ideges, rosszkedvű voltam. Mikor lesz már este?!...

Nem ez volt az első eset, hogy túlhajszoltam magam. El kell fogadnom, hogy vannak korlátaim, amiket nem hághatok át. Kísérletezni kezdtem magammal, hogy mennyi az az intenzív munka, amit egyhuzamban, szünet nélkül bírok, valamint, hogy milyen és mennyi szünetet, kikapcsolódást kell beiktatnom, hogy utána ismét bírjam.

Sokat lendített rajtam az elmúlt munkaév jelmondata. Kollégámnak is megmutattam a „galambos” képet a felirattal. El is kérte. Aztán egyszer csak megjelent nagyított másolatban a munkaszobánk falán. Olyan ez itt nekem, mint egy állandó figyelmeztetés: „Ne hajszold túl magad! Állj meg, tarts egy kis szünetet!” Így lett szokásommá ebben az évben, hogy másfél-két órára megálllok, kényszerítem magam egy kis kikapcsolódásra, és aztán folytatom. Így jobban megy a munka, és nem borulok ki estére sem.

Az egyszemű szörny megszelídítése, avagy hogyan nézzünk tévét?

Volt az életünkben olyan időszak, amikor eluralkodott rajtunk a televízió. Túl sokat és feleslegesen néztük. Így nem nyújtott igazi kikapcsolódást, fásultabban és fáradtabban keltünk fel előle, mint ahogy leültünk, és egymás elől rabolta el az időnket. Amikor ezt felismertük, változást akartunk. De hogyan csináljuk? Szereljük le a készüléket? Mondjunk le róla végleg? Túlzásnak éreztük ezt a megoldást — noha házasságunk elején nem volt tévénk —, hiszen kitűnő műsorok is vannak. Úgy éreztük, nem a tévével, hanem saját gyengeségünkkel kell szembeszállnunk.

Elhatároztuk, csak azt nézzük meg, amit meg akarunk nézni. Jó előre megvesszük a részletes tévéműsort és megjelölünk benne minden minket érdeklő programot. Külön jelöljük azt, amihez feltétlenül ragaszkodunk. Ha eljön a kiszemelt műsor ideje, eldöntjük, hogy megtekintése belefér-e az adott napba. Ha nem, beállítjuk a videomagnót, és föl vesszük rá azt a programot. Ha pedig ráérünk, akkor úgy intézzük a teendőinket, hogy időben le tudjunk ülni a készülék elé. Legyen egy kis idő előtte megbeszélni, mire számí-

tunk, mit tudunk az adott műsorról, mit várunk tőle. Igyekszünk ezt az időt zavartalanra tenni. Közben nem tévelygünk ki a konyhába egy kis kenyérért, hanem előtte megvacsorázunk. Ha lehet, a telefont is kikapcsoljuk.

Mi a legkellemesebb az egészben? Hogy utána mindig megbeszéljük, mit mondott nekünk a műsor. Nagyon sokat megtudunk így a házastársunkról. Ez a beszélgetés számunkra olyan fontos, hogy ha nincs rá elég idő, akkor másnap visszatérünk rá. Így nemcsak egy koncert vagy egy színházi előadás, hanem a tévé is csodálatos szórakozást tud nyújtani.

Egy „anonim schönstatti”

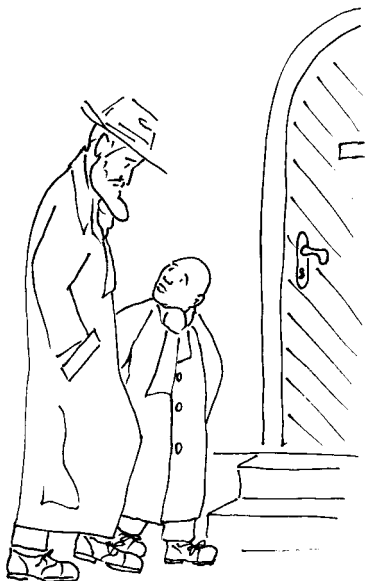
Ajándékba kaptam egy könyvet, amely dr. Batthyány-Strattmann László (1870–1931) életét mutatja be dokumentumokkal, képekkel gazdagon illusztrálva. Örömmel kezdtem olvasni, mert az a kevés kis információ, amit róla tudtam, felkeltette az érdeklődésemet, hisz a XX. század leendő magyar szentje. Hittanos tanítványaim is tátott szájjal hallgattak, amikor az életéről meséltem nekik. Személyében újabb szép példáját fedeztem fel a Szentlélek és a Szűzanya együttműködésének.

Kentenich atya kortársának is mondhatjuk. 1898-ban házasodott meg, amely számára egyben az Istenhez való visszatérést is jelentette. Bár valószínűleg nem hallott Kentenich atya tanításáról, és főleg nem a családoknak szóló tanításról, mégis úgy bontakozott ki előttem az élete, mintha vérbeli schönstatti lenne.

Felesége testi-lelki jó barátja, nemcsak gyermekei anyja, hanem lelki növekedésében és munkájában is társa. Együtt járultak a szentségekhez, együtt imádkoztak, és együtt végezték a szeműtéteket, melyeknél a felesége asszisztált.

Mivel kizárólag szegényeket gyógyított, rengeteg betege és műtete volt naponta. Ennek ellenére gondja volt a gyermekeire. Minden nap egy órát engedélyezett magának fizikai erőnléte fenntartására azzal, hogy egy órát sétált. Erre a sétára minden alkalommal magával vitt 14 gyermeke közül egyet. Abban az egy órában azzal az egy gyermekével beszélgetett. Igaz, hogy így kb. kéthetente került sor egy-egy gyermekre, de ez legalább biztos volt a gyermek számára. (Vajon a mi négy-öt gyermekünk biztos lehet-e a kéthetenkénti egyórás apai beszélgetésben?)

Függetlenül tudta magát a kor társadalmi rangjával szemben támasztott elvárásaitól. Nagybirtokos lévén nem töltötte idejét úri passziókkal, nem foglalkozott politikával vagy vagyonának gyarapításával. Sőt arra is sajnálta a drága időt, hogy az ingyen kórházak működtetésének következtében fokozatosan apadó vagyona után csökkentesse az adóját. (Már akkor is időrabló volt az adóhivatal.)

*Apa, akkor két hét múlva
befejezed a mesét?*

Még mielőtt azt gondolnánk, nagybirtokosként könnyű, tudnunk kell, hogy a teljes szegénységet is megtapasztalták 1918-ban. Ekkor 11 gyermekkel a létbizonytalanságban Szent Józsefet nevezte ki pénzügyminiszterének. Jó kezekre bízta, ugyanis egy-két év múlva visszatérhettek otthonukba, és folytathatták munkájukat.

Végül az igazi meglepetés az volt számomra, amikor az egyik fényképen, köpcsényi kórházuk kis kápolnájának oltárképén, felfedeztem „a mi schönstatti Szűzanyánk” képét.

Gyerekszaj

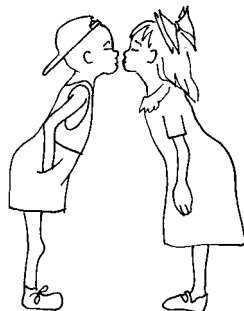
A konyhában a nagymama és négyéves unokája pogácsaszagztatás közben beszélgetnek:

- Te, nagy! Én is leszek majd egyszer anyuka?
- Persze!
- Ha én anyuka leszek, akkor te mi leszel?
- Dédmama.
- És ha én nagymama leszek, akkor te mi leszel?
- Ó, akkor én már a temetőben leszek.
- De jó lesz neked! Akkor te már igaziból láthatod Jézus arcát!

* * *

— Apu, létezik olyan, hogy valaki harmadikos korában megismeri leendő feleségét?

— ?!?

Felhívás

Sokat segített az elmúlt munkaév jelmondatának valóra váltásában, amikor a Jóistennel akartam egy kicsit elidőzni, egy jó lelki olvasmány. Ez a könyv Kantenich atya egyik műve volt németül. Az olvasás befejeztével naponta röviden összefoglaltam az olvasottakat. A hónapok alatt egész kis füzetnyi „anyag” gyűlt össze. Arra gondoltam, hogy talán mások is szívesen elolvasnák. Így lett belőle egy kis kiadvány. Nem pontos fordítás, nem is annak készült. A címe: „Mit tanultam Kantenich atyától?” Tilmann atya is biztatott: „Válogassuk ki Schönstattból azt, ami minket megérint. Így lesz igazán magyar.”

Most felhívással és bátorítással fordulok mindenkihez, aki esetleg szívesen részt venne egy ilyen munkában, aki szívesen fordítana Kantenich atya írásából, hogy jelentkezzen a szerkesztőségben! Fogjunk össze, hiszen olyan nagy ez a szellemi kincs! Tegyük hozzáférhetővé a magyarok számára is!

Kedves Családok!

Kérünk benneteket, nézzetek otthon körül, kinél van bármelyik családnapról véletlenül nálatok maradt kazetta. Akár leírtatok, akár nem, kérünk, hogy juttassátok vissza, megjelölve, melyik kazetta nem lett még legépelve. Azonkívül a csoportok egyeztessék, milyen írásos anyagaik vannak a családnapon elhangzottakról az elmúlt 10-15 évre visszamenőleg. Ezekről egy másolatot szíveskedjétek eljuttatni hozzánk (ha számítógépen is megvan az anyag, akkor elég csak azt lemezen elküldeni, fénymásolatot nem kérünk).

A beküldött, összegyűjtött és utána rendszerezett anyagot archiválás céljára gyűjtjük, hogy később felhasználható legyen előadásokhoz, könyvekben, újságban stb. Kívánságra ezekből bárkinek bármelyik előadást megküldjük.

A kazettákat, a fénymásolt anyagokat, a számítógépes lemezeket az alábbi címre küldjétek:

Palásthy Imre és Bea, 8175 Balatonfűzfő, Kilátó köz 3. Tel.: 88/351-312, munkahelyi tel.: 88/422-022/133. E-mail: palasthy@almos.vein.hu

Bármilyen kérdésetek van, keressetek!

Gyűjtsetek népdalokat!

Egy nehéz vállalkozásba fogtunk. Gregorich Ferenc & Panni és Kuslits Károly & Panka a Schönstatt szelleméhez illő népdalokból szeretne segítségekkel énekesfüzetet összeállítani. Kérünk benneteket, hogy aki ismer, hall, olvas olyan népdalt, mely illik e körbe, kérjük, írja le, jegyezze fel, adja meg az énekeskönyv adatait és az ének számát, ahol ilyenre talál. Máriás, istenes, vidám, csúfolódó stb. népdalokra gondoltunk.

A gyűjtött anyagot folyamatosan várjuk az alábbi címen:

Kuslits Károly és Panka, 9400 Sopron, Szilvási Gyula u. 8. Tel.: 99/321-608

Segítségüket előre is köszönjük. Talán jövőre meglephetnénk vele Tilmann atyát!

Kirándulás

Gábor Miki lelkesen készül az őszi kirándulásra! A meghívót hamarosan postázza!